

NOVINKY

Základní škola a Základní umělecká škola Karlovy Vary

duben 2016

web: www.zsazus.cz, e-mail: skola@zsazus.cz

OCENĚNÍ ŽÁCI A UČITELÉ

In letošním roce budou představitelé města Karlovy Vary oceňovat vynikající pedagogy a žáky karlovarských škol. Slavnostní ceremoniál spojený s předáním pamětního listu a drobného daru za účasti představitelů města proběhne v polovině června v Bechervě vile. K tomuto ocenění jsou za naši školu navrženi následující žáci:

1. stupeň ZŠ - **Jan Matocha**. Je žákem 4. ročníku třídy s rozšířenou výukou výtvarné výchovy ZŠ a ZUŠ v Karlových Varech. Ve škole dosahuje výborných výsledků, je skromný, šikovný, v kolektivu oblíbený. Svými výjimečnými znalostmi a vědomostmi v oblasti přírodních věd rozšiřuje obzor nejen sobě, ale i svým spolužákům, kteří ho respektují a obdivují. Je ochotný pomáhat i mladším spolužákům v zájmovém kroužku. Ve volném čase se také věnuje četbě, v ZUŠ výtvarné výchově a hře na kytaru. Rád zpívá a od 1. třídy se zúčastňuje pěvecké soutěže Karlovarský skřivánek. Vždy svým výkonem dosáhl postupu do krajského kola, v loňském i letošním roce postoupil až do celostátního kola. Jeho velkým koníčkem je i skládání origami. Je to velmi dobrý žák, spolužák a hlavně kamarád.

2. stupeň ZŠ - **Richard Kokštein**.

Je velmi nadaným žákem 9. B ZŠ a ZUŠ K. Vary. Zajímá o přírodovědné obory, zejména vyniká svými znalostmi v matematice a fyzice. Každoročně se zúčastňuje matematických a fyzikálních soutěží, kde sklízí úspěchy ve vyšších kolech. Ve škole má výborný prospěch. Mezi spolužáky je velmi oblíbený pro svůj osobitý humor a připravenost kdykoli pomoci slabším spolužákům.

ZUŠ - **Danny Takieddin**. Je velmi nadaným žákem, studujícím hru na violoncello. Úspěchy v uplynulých letech sbíral v soutěžích a přehlídkách v okresním, krajském i celostátním měřítku. Je velmi platným členem školního symfonického orchestru i nejrůznějších menších obsazení. Je velmi ochotný a vstřícný, což oceňují jak pedagogové, tak i jeho spolužáci. Když je potřeba zajistit krátké vystoupení, je vždy k dispozici, a tak se míhá i na nejrůznějších mimoškolních akcích, a to dokonce nejen jako violoncellista, ale rovněž jako zpěvák ve sboru či herec.

Učitelé k ocenění jsou navrženi:

Za ZŠ pan **Emil Mika** - Je jedním z pilířů pedagogického sboru ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary, na které pracuje od roku 1989. Má aprobaci tělesná

výchova a na škole zastává funkci výchovného poradce. Dětem pomáhá s volbou povolání a zároveň se stará o integrované žáky. Se svými žáky se pravidelně účastní sportovních soutěží a umísťuje se v nich s nimi na předních místech. Na škole každoročně organizuje lyžařské a cykloturistické kurzy. Je svědomitý, spolehlivý a žáky velmi oblíbený pedagog.

Za ZUŠ pan **Vladimír Hřebeňák** - Ve školství pracuje od roku 1981. Je učitelem výtvarné výchovy. Zastupuje výtvarníky základních uměleckých škol v Krajské umělecké radě. Ve škole vede fotoateliér, podílí se na výtvarné stránce a scénografii většiny školních představení. Když je potřeba vymyslet nějakou součást scény a nejlépe má-li se ještě pohybovat, je Vlado ten pravý, kdo se zamyslí a zcela jistě problém vyřeší. Během svého působení na škole vychoval řadu talentovaných výtvarníků. Mnozí z nich pokračují ve studiu na uměleckých školách. Je skromný, pracovitý, spolehlivý. Má hezký vztah k dětem a je mezi nimi velmi oblíbený. Podílí se na vytváření přátelské atmosféry jak v dětském, tak v pedagogickém kolektivu.

Břetislav Svoboda

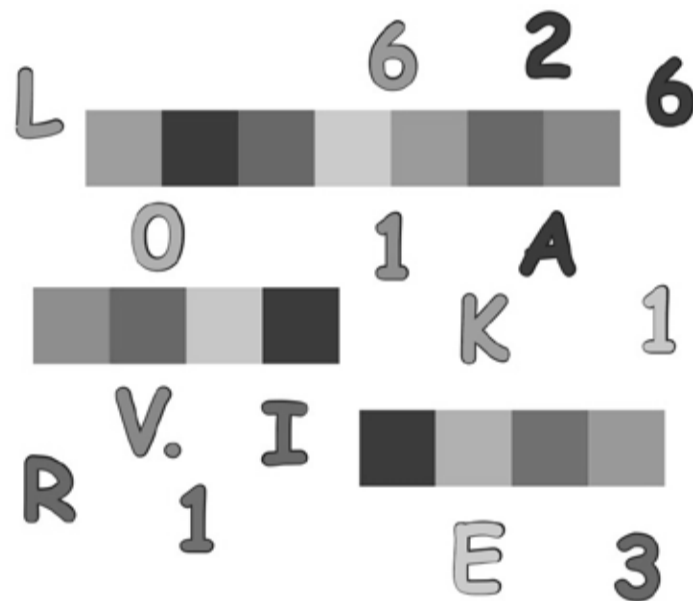
VITA CAROLI

Posťva jsme se 1. 3. 2016 rozloučili na derniéře v Karlovarském městském divadle s našim Jinozněním, už se nám blíží termín premiéry nového představení. A protože se tento rok nejen v našem městě nese ve znamení 700letého výročí narození Karla IV., objeví se tato významná osobnost i mezi námi v představení Vita Caroli. Ačkoli je dělí sedm století, setkají se dvanáctiletý Karel Lucemburský a Karolína Varská v současnosti. Karolína na svém tabletu pomocí interaktivních úkolů přiblíží divákům život, dílo a dobu Karla IV. Ta se stala inspirací pro žáky tanečního, hudebního, výtvarného a dramatického oboru,

kteří opět spoluvytvářejí celé představení. Diváci se mohou aktivně účastnit řešení úloh a návrat Karla do jeho doby se bez jejich pomoci dokonce neobejde. Vše se odehraje při veřejné generálce v rámci oslav zahájení lázeňské sezóny 7. 5. 2016 od 16 hodin v Karlovarském městském divadle a při premiéře 9. 5. 2016 od 19.30.

Účinkují: Vojtěch Priklopil / Danny Takieddin, Gleb Androsov / Kryštof Zika, Kateřina Mikešová / Tereza Skalická, Anežka Beránková / Kamila Deylová / Štěpánka Smržová, žáci tanečního, hudebního a dramatického oboru.

Pavla Šemberová

Obědy pro děti

V letošním školním roce se nám od obecně prospěšné společnosti WOMEN FOR WOMEN podařilo získat prostředky na úhradu obědů ve školní jídelně pro čtyři naše žáky. Tato společnost hradí obědy dětem, jejichž rodiče se o ně starají, ale jejich finanční situace jim nedovoluje, aby zakoupili pro své děti obědy ve školních jídelnách. Předpokládám, že i v následujících letech bude navázána spolupráce pokračovat. A co je třeba udělat pro to, aby byly dětem obědy uhrzeny? V první řadě požádat o snížení úplaty za stravování ve školní jídelně

dle §123 odst. 4 zákona 561/2004 ve znění pozdějších předpisů. Počátkem školního roku bude žádost k dispozici v sekretariátu školy a u vedoucí školní jídelny. Současně s vyplněním žádosti je třeba samozřejmě tíživou finanční situaci také patřičně doložit. O žádosti potom škola rozhodne ve správním řízení a následně za ty žáky, jejichž žádosti vyhoví, požádá o dotaci na obědy. Naším cílem je, aby žádné dítě nemuselo být bez oběda jenom proto, že je rodina v tíživé situaci.

Břetislav Svoboda

Významné personální změny ve škole

Nebývá rozhodně pravidlem, že bych v Novinkách ohlašoval personální změny ve škole. Ale v případě těch aktuálních pravidlo poruším. K první významné změně došlo od 1. dubna na postu školníka. Po více než 40 letech odchází do důchodu pan Panocha, který na škole patřil téměř k inventáři. Však se také za dobu, kdy v Základní škole ve Šmeralově ulici pracoval, vystřídal 22 ministrů školství. Od dubna se tedy děti ve škole potkávají se školníkem novým - tím je pan Richard Sýkora. Nebývá mi než popřát panu Panochovi ještě hodně spokojených let a zasloužený odpo-

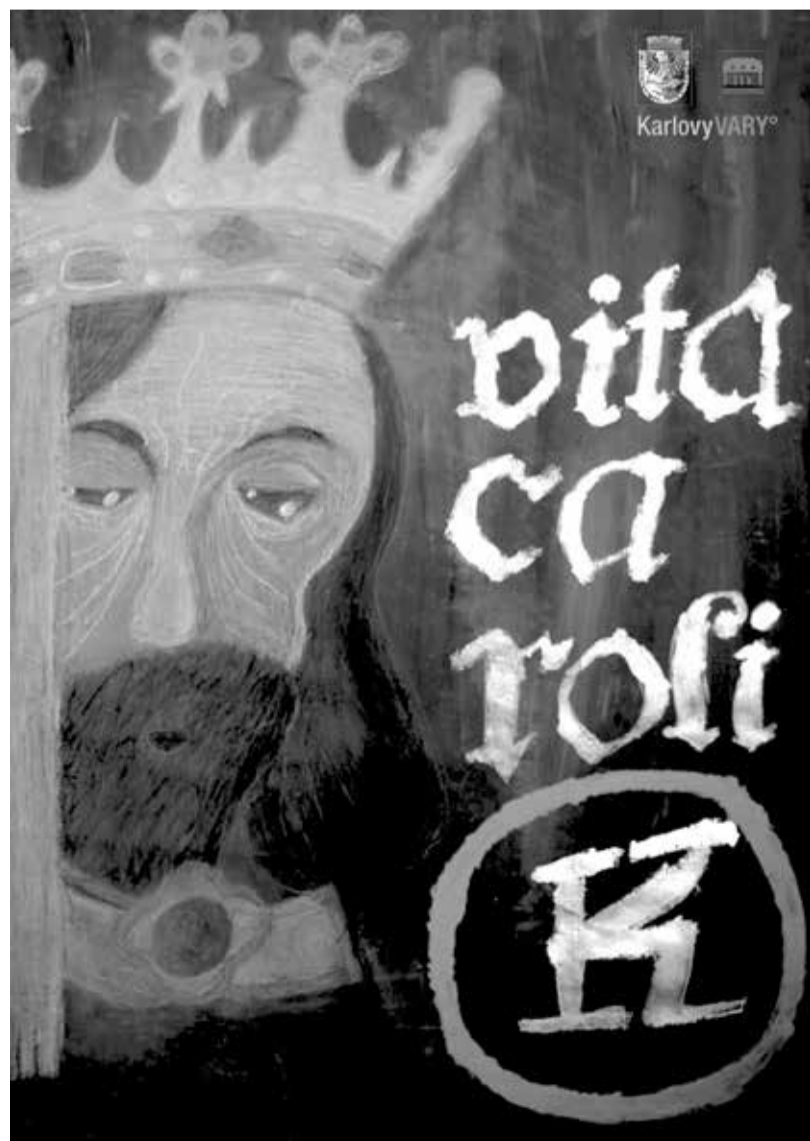
činek. Další personální změny jsou zatím ohlášeny a nastanou až v letním období. Po 17 letech se rozhodl od nás odejít pan kolega Miloš Bok. Je neodmyslitelně spjat se školním symfonickým orchestrem, který vybudoval a průběžně oživoval. Za tuto jeho neutuchající práci mu patří veliký dík. Pevně věřím, že odchod Miloše Boka neznamená konec orchestru, ale především novou výzvu. Jméno nástupce zatím neprozradím, i když se už rýsuje - příležitost k tomu bude jistě v podzimním vydání Novinek.

Třetí změnou bude příchod nové

vedoucí školní jídelny. Svou práci u nás ukončí paní Kartáková, která, ač již v důchodu, nám takřkajíc „vytrhla trn z paty“, když zastoupila v naší jídelně nemocnou paní Jelinkovou a pomohla nám překonat uplynulé období. I změny ve školní jídelně představím podrobněji v podzimním vydání Novinek.

Pevně věřím, že změny na uvedených postech nepovedou k horšímu, ale přinesou nové pohledy a podněty, které nás v důsledku obohatí.

Břetislav Svoboda

Exkurze do Terezína

Po velmi povzbudivé zkušenosti z loňského roku jsme se rozhodli zopakovat i v letošním roce (26. 5.) „poznávací výlet“ do Památníku Terezín, spojený v závěru s výstupem na Říp. Setkávání se s tímto typem historických pramenů je pro vzdělávací proces zásadní. Umožňuje totiž nejen obohacení teoretickými poznatky, ale poskytuje také prostor k prožitku. Tudiž ovlivňuje nejen intelektuální část osobnosti, ale poznání tu souvisí i s duševním rozvojem. Děti se učí přirozenou cestou hodnotit a v důsledku se alespoň okrajově učí

v budoucnosti tolik potřebné schop-

nosti se v životě samostatně rozhodovat.

S průvodcem navštívíme Malou terezínskou pevnost, v místním promítacím sále zhlédneme 1-2 dokumenty vztahující se k protektorátním, ale i starším dějinám Terezína, a vybereme si některou z expozic o životě v terezínském ghettu. Tak budou mít žáci 9. ročníků možnost setkat se zblízka, v autentickém prostředí, s osudy stařečnických lidí a se skutečnými hodnotami života. Doufáme, že je to osloví tak, jako jejich o rok starší spolužáci.

Pavla Šťastná Widzová

Svět záchranářů

12. 9. 2015 proběhlo slavnostní otevření karlovarského areálu Světa záchranářů, které zaštiťuje Asociace Záchranářů. Je to komplex, kde se děti mohou učit zásadám bezpečného chování a zvládání rizikových situací. Děti i dospělí se naučí, jak se zachovat při nehodách, požáru a v jiných krizových situacích, jak si přivolat pomoc a jak reagovat v prvních minutách mimořádné situace. Areál tvoří několik specifických budov včetně improvizované nemocnice, policejní služebny nebo hasičské stanice, které jsou vybaveny odpovídající technikou pro věrnou simulaci rizikových situací. Součástí areálu je moderní dopravní hřiště. Školy si zdarma mohou vybrat z těchto vzdělávacích programů: Svět rizik, Svět bezpečí, Svět ohně, Svět zdraví, Mimořádné události a Dopravní výchova. Všechny programy jsou realizovány zážitkovou metodou s využitím různých pomůcek a simulátorů.

V tomto školním roce se některé třídy na 1. stupni zúčastnily progra-

mu Svět bezpečí. Pod vedením profesionálních policistů se žáci seznámili s prací policie a problematikou setkání s cizí osobou, nebezpečnými situacemi a věcmi. Vyzkoušeli si role detektivů, pachatelů i svědků. Na 2. stupni navštívili Svět záchranářů žáci 8. a 9. tříd. Osmáci se zúčastnili programu Svět zdraví. Pomocí lektorů z řad záchranářů se naučili nejdůležitější základy v oblasti poskytování první pomoci. Pro žáky 9. tříd si záchranáři připravili zážitkový program, při kterém se seznámili s jednotlivými typy mimořádných událostí, jak se na mimořádnou událost připravit a co dělat, pokud nastane.

Svět záchranářů dopoledne využívají školy. Odpoledne toto centrum slouží veřejnosti. Rodiče s dětmi mohou využít moderní dopravní hřiště s železničním přejezdem a semaforem. Na místě si mohou pro své děti půjčit kolo i helmu. Návštěva tohoto centra je opravdu zážitek, všele ji doporučuji.

Hana Sarkisovová, ŠMP

Úspěch našich sborů

V pátek 18. března se konal v aule ZŠ a ZUŠ 1. ročník krajské postupové přehlídky pěveckých sborů základních uměleckých škol. Přihlášeno bylo deset sborů z celého Karlovarského kraje a poustoupit mohl pouze jeden z nich. Napětí a nervozita tedy byly cítit z každého.

Sbory soutěžily v pěti kategoriích. Kategorie A (sbory do 17 členů) byla rozdělena na A1 - mladší zpěváci a A2 - starší zpěváci. Zde soutěžily sbory tří. Kategorie B se zúčastnily sbory, které navštěvuje více jak 17 členů. Opět byla rozdělena na mladší - B1 a ty starší B2. Zde soutěžilo sborů nejvíce, celkem pět. Zvláštní kategorie byla označena C a zde zpívaly sbory, které zahrnují děti různého věkového rozpětí. Soutěžní úkol všech byl jasný. Splnit časový limit a zazpívat alespoň jednu píseň bez doprovodu. Musím říci, že nejen mě, ale i porotu překvapila vysoká úroveň všech sborů. Myslím, že všechny děti nezpívaly jen krásně, ale i s radostí. Výběr skladeb ukázal, že všichni sbormistři mají výborný přehled ve sborové literatuře,

a navíc byla radost pozorovat jejich dirigentská gesta.

Ale vás asi nyní zajímá, jak dopadly sbory z naší školy. Zúčastnily se tři. Rolnička (žáci 2. a 3. tříd), Zvoneček (žáci 4. a 5. tříd) a Zvonek (děvčata 6. třídy a starší). Všechny děti zpívaly opravdu nádherně a byly za to také řádně odměněny. Získaly totiž zlatá pásma. Zvoneček byl navíc tím jediným, který postoupil do celostátního kola, které se uskuteční 20. - 22. května v Litomyšli. Dlouho jsem přemýšlela, čím to je, že jsme měli takový úspěch. Samozřejmě, děti se na soutěž řádně připravily, při vystoupení se opravdu soustředily a podaly svůj nejlepší výkon. Ale myslím, že velký díl na tomto úspěchu mají také dva skladatelé, kteří nám napsali v minulém roce krásné skladby a my je mohli na této soutěži zazpívat. Je to Miloš Bok a Karel Šimandl. A za to jim patří veliké poděkování. A to druhé samozřejmě našim korepetitorům a mé kolegyni Karolíně Kučerové. Bez těchto lidí by to opravdu nešlo.

Mirka Lendělová

Pěvecký sbor Rolnička při natáčení v Aule

Inkluzivní vzdělávání

O integraci / inkluzi se hovoří v souvislosti se vzděláváním žáků a studentů se speciálními vzdělávacími potřebami. Patří sem žáci s poruchami učení a chování, se zrakovým nebo sluchovým postižením, tělesným či mentálním postižením a žáci nadaní.

Aby mohlo k integraci dojít, musí být splněna řada podmínek. V první řadě je důležitá jistota rodiny a žáka samotného, že integrace do běžné školy bude vhodnou variantou pro jeho vzdělávání. Žákovi musí být škola a třída dostupná nejlépe bez pomoci okolí. Škola musí mít dostatek materiálního vybavení, aby bylo možno co nejdříve eliminovat handicap. Nezastupitelnou roli hraje také přípra-

venost učitele na práci s handicapovaným žákem. Také příprava třídního kolektivu na příchod tohoto žáka je velmi důležitá. Cílem je poskytnout i žákům s těžkými a trvalými zdravotními postiženími společnou zkušenost s jejich zdravými vrstevníky, a přitom respektovat jejich specifické potřeby.

Nevýhodou procesu integrace je jeho finanční náročnost a nutnost vyššího pracovního nasazení pedagogů. Žák má své specifické potřeby. Obvykle potřebuje různé speciální pomůcky, individuální přístup, který zabezpečuje asistent pedagoga či sám pedagog. Pedagogové musí být připraveni na náročnější administrativu.

V některých případech může být integrace pro handicapovaného žáka

nadměrnou zátěží a může být nevhodná. Proto je důležité integrovat pouze tehdy, když jsou všechny podmínky integrace splněny a tato se jeví jako prospěšná.

V naší škole již procesem integrace úspěšně prošla řada žáků.

V září 2016 vstupuje v platnost nová vyhláška Ministerstva školství, která mění dosavadní pravidla o vzdělávání žáků se speciálními vzdělávacími potřebami pro poradenská zařízení, školy i rodiče. Vláda přislíbila maximální možnou podporu personální i finanční. Věřme, že nezůstane jen u slibů.

Ladislava Matoušková

„MEZI DVĚMA STY DVACETI ČTYŘMI LETY...“

To je čas mezi tím, kdy W. A. Mozart dokončil svoji symfonii Es dur, KV 543 a Miloš Bok svoje oratorium „Apokalypsa v Kamenické stráni“. Co vše se za tu dobu událo, kolik hudby bylo za tu dobu vytvořeno... a co vše se za ten čas změnilo... jen lidé zůstávají stejní! Jedni milují a věří, jiní nevěří, a dokonce i nenávidí... Ti, co věří a milují, žijí pro druhé a tvoří tak, jak jim káže jejich srdce a jak jim umožňuje jejich vzdělání. Ti, kteří měli štěstí a dostali se ve dnech 9., 10. a 11. března tohoto roku do vyprodané Dvořákovy síně Rudolfiny, mohli vyslechnout mimořádný koncert České filharmonie. Světově proslulý dirigent Manfred Honeck provedl dvě velmi kontrastní díla: překrásnou a vesele laděnou Mozartovu symfonii a světovou premiéru monumentálního oratoria současného skladatele Miloše Boka pro velký orchestr, smíšený pěvecký sbor, dětský pěvecký sbor, 4 sólisty a varhany.

V Mozartovi Manfred Honeck předvedl noblesní lehkost a suverenitu svého jedinečného umění. Hráči České filharmonie mu šli, jak se říká, doslova na ruku. Ve všech třech dnech si obě strany – jak dirigent, tak orchestr, publikum nevyjímaje, plně vychutnávali Mozartovu svěží a jiskřivou hudbu.

Po přestávce se naopak Dvořáková síň rozezněla do nejhranějších rozměrů a myslím, že mnoho posluchačů mělo dost práce, aby tu míru nečekanosti a velkolepě mohutného přívalu hudby byli schopni přijmout a zvládnout. Ale nebudme překvapeni... takové situace se objevují v průběhu historie nejednou... Představme si třeba dojmy a reakce posluchačů, kteří poslouchali premiéry například Beethovenovy 9. symfonie nebo Berliozovy „Fantastické“, Ostrihomské mše France Liszta či Brucknerovy 7. symfonie! Vyžadovalo to někdy dost času, než posluchači přivykli novým zvukovým kontrastům, barevným kombinacím i dynamickým rozměrům a dílo přijali. Dnešní materialisticky a komerčně zahlcovaná doba potřebuje vyvážit uměleckými počiny, které nesou hluboký duchovní náboj a obsah. Tyto atributy Bokova hudba nese beze zbytku. K dovršení všeho tento skladatel buduje po celý život své dílo na těch nejnáročnějších hudebních principech, které právě v dnešní tzv. moderní době nemalá část hudebních tvůrců nejspíš z pohodlnosti, ale často i nedostatečně fundovanosti opouští – harmonicky tonální orientaci (místo

bezbréhé dodekafonie), kontrapunkt a nejrůznější klasické formy (např. sonátovou), které velikáni jako J. S. Bach nebo Beethoven a třeba Dvořák a Mahler dotáhli k vrcholné dokonalosti místo různých fantazií a extravagancí. Ale Bokova hudba, přestože vychází z tradičních kořenů, má moderní tvář, a co je myslím nejdůležitější, získala vlastní osobní rukopis. Není příliš mnoho soudobých děl, kde by si běžný posluchač dokázal úryvky zapamatovat hned při prvním poslechu...

Apokalypsa je dílem strhujícím, ale má také velmi krásná lyrická místa a meditační sílu. To výrazně umocňoval projev Kühnova dětského pěveckého sboru, který skvěle zvládal svůj náročný part. Stejně tak patřil zasloužený aplaus Pražskému filharmonickému sboru, na jehož vysoké kvality jsme již zvyklí. Samostatnou kapitolu si zasluhuje sólisté večera. Zřídka se setkáváme s pěveckým kvartetem, aby bylo barevně i kvalitou potřebně vyvážené. To se tentokrát mimořádně vydařilo! Sopranistka Liana Sass brilantním způsobem zvládala i ta nevyjapatější místa a přesto, že jich nebylo zrovna málo, nebyla cítit v jejím hlase žádná únava. Měkká a příjemná barva hlasu i v nejvyšších polohách svědčí o její skvělé hlasové technice.

Mezzosopranistka Jana Hrochová měla roli o to obtížnější, že nižší hlas, který se vždy hůř prosazuje, chvílemi překrýval orchestr. Přesto byla v průběhu díla místa, kde si bylo možné krásu jejího hlasu vychutnat.

Tenorista Miloslav Pelikán, který má již s Bokovými oratorními party dost zkušeností, zpíval zcela suverénně a jasná barva jeho hlasu se snadno prosazovala. Opět se zde potvrdilo, že zpěvák, který má dobře posazený hlas a zvládnutou techniku, vydrží bez únavy i vrcholně exponovaný part.

Osobně bych se odvážil tvrdit, že basista Jozef Benci skvělým způsobem vytvořil v tomto kvartetu právě sopranistce vyvážený rámec. Tak jako její stříbrný soprán zazářil ve vrcholných výškách, Benci závěr oratoria vybalancoval svým jadrným a plně znělým basem. Svým uměním nezapřel svého slavného učitele Sergeje Kopčáka. Zvuk celého tělesa, dle potřeby s nenápadnou citlivostí a v důležitých místech naopak suverénně, zdobil varhaník Aleš Bárta.

Hluboké uznání a mimořádný obdiv je konečně třeba projevit samozřejmě tomu, kdo celý tento mohutný umělecký komplet dovedl pevně uchopit

a řídil ho s takovou jistotou a nadhledem, jako by se ani nejednalo o premiéru - dirigentovi Manfredu Honeckovi! Hráť si až s ekvilibristickou brilancí s Mozartovým partem symfonie, kterou jak těleso i dirigent mnohokrát již provozovali, lze brát jako vrcholnou kreaci špičkových umělců, ale s jistou samozřejmostí. Provést ale zcela přesvědčivě a se strhující suverenitou tak složité, téměř hodinové dílo, na které měli umělci jen několik zkoušek a tak zvanou „generálku“, to vyžaduje velkou dirigentskou zkušenost, schopnost nadhledu, ale zároveň hluboký vztah k umění a myslím, že i víru!

Tento koncert, který jsem měl příležitost navštívit ve všech třech večerech, mne přesvědčil, že hudební umění, a obzvláště živé, má neopakovatelnou sílu ve své přítomnosti! Vše se v rámci i krátkého času proměňuje a dalo by se říci, že i v tak krátkém časovém rozsahu částečně zraje. Každé nové dílo – v našem případě Bokova Apokalypsa v Kamenické stráni - potřebuje zrát – v posluchačích, v umělcích i sama o sobě. Všechna tři provedení přinášela mimořádný zážitek poznávání, které odhalovalo postupně hloubku a niternost skladby.

Ale jak jsem se již na začátku zmínil, přestože je život a svět kolem nás v neustálém pohybu, v něčem se nemění. Někteří lidé se neumí vyrovnávat s věcmi, které je přerůstají a kterým nedokážou porozumět. Ti slušní se snaží porozumět a v nejhroším se odvracejí a neuznávají, ti druzí se snaží to nové a pro ně nesrozumitelné poškodit a znehodnotit. V dnešní souvislosti je Miloš Bok se svou trilogií Skřítci z Křínického údolí, Sv. Zdislava a Apokalypsa v Kamenické stráni přirovnán k Josefu Sukovi s jeho trilogií Zrání, Pohádka léta a Epilog. Ano, Miloš Bok jde stejně náročnou a obtížnou cestou jako někteří jeho slavní předchůdci – v citovaném případě Josef Suk. A stejně tak se bohužel i dnes najdou lidé jako kdysi Zdeněk Nejedlý, který nejen hrubě kritizoval Antonína Dvořáka, ale po premiéře Sukova „Zrání“ v Rudolfinu (pod taktovkou slavného Václava Talicha) toto dílo i autora tak napadl a pohaněl, že to poznamenalo jak toto dílo, tak i Místra Suka a jeho zdraví!

Jen lidská malost často brání velkým věcem... ale malí lidé zaniknou a velké věci přetrvávají!

V Praze 13. III. 2016
Petr Šeřl

Hodnocení krajského a celostátního kola XXI. ročníku soutěže Karlovarský skřivánek v roce 2016.

Pořadatelé a vyhlášeovatelé XXI. ročníku soutěže dětí v sólovém zpěvu Karlovarský skřivánek je ZŠ a ZUŠ K. Vary-Rybáře a Mezinárodní pěvecké centrum A. Dvořáka v K. Varech.

Záštitu soutěži poskytli hejtman Karlovarského kraje JUDr. Martin Havel, primátor města Karlovy Vary Ing. Petr Kulhánek a ředitel Českého rozhlasu Plzeň PhDr. Zdeněk Levý.

Krajské kolo 21. ročníku dětské pěvecké soutěže v sólovém zpěvu Karlovarský skřivánek se konalo 8. a 9. února 2016 v aule ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary Rybáře.

Zúčastnilo se jej 73 dětí z Karlovarského kraje.

V kategorii A1 (dětí do 10 let, které se neučí sólovému zpěvu) soutěžilo 10 dětí,

v kategorii A2 (dětí do 10 let, které se učí sólovému zpěvu) soutěžilo 18 dětí,

v kategorii B (dětí do 15 let, které se neučí sólovému zpěvu) soutěžilo 19 dětí,

v kategorii C1 (dětí do 15 let, které se učí klasickému sólovému zpěvu) soutěžilo 16 dětí,

v nové kategorii C2 (dětí do 15 let, které se učí populárnímu sólovému zpěvu) soutěžilo 10 dětí.

Výsledky krajského kola hodnotila pětičlenná porota v čele s prof. Brigitou Šulcovou z Pražské konzervatoře. Dalšími členy byla profesorka z pardubické konzervatoře Jarmila Chaloupková, ředitel Mezinárodního pěveckého centra a soutěže Karlovarský skřivánek Alois Ježek, profesor Pražské konzervatoře a muzikálový zpěvák Josef Štágr a profesorka z Konzervatoře J. Deyla v Praze Daniela Štěpánová - Šimůnková.

V kategorii A1 si vyzpíval první místo Jan Matocha ze ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary, druhé místo patřilo Lucii Albrechtové z téže školy, třetí místo si rozdělili Ondřej Albrecht ze ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary a Michaela Bejlková ze ZŠ Loket. Porota udělila také čestné uznání s postupem a to patřilo Kašparu Kučerovi ze ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary.

V kategorii A2 si první místo vybojovala Natálie Hagarová ze ZUŠ R. Schumanna v Aši, druhé místo získala Eliška Lieblová ze ZUŠ Horní Slavkov. Třetí místa byla udělena dvě. Získaly je Barbora Lelková ze ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary a Klára Nesvarbová ze ZUŠ R. Schumanna v Aši. I v této kategorii udělila porota čestné uznání s postupem a patřilo Kateřině Mikešové ze ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary.

V kategorii B získala první místo Kristina Kůtková z Gymnázia Cheb, druhé místo nebylo uděleno a třetí patřilo Jiřímu Lorencovi z Gymnázia Cheb.

**MEZINÁRODNÍ PĚVECKÉ CENTRUM
ANTONINA DVOŘÁKA V KARLOVÝCH VARECH, o.p.s.**
Šmeralova 40, 360 05 Karlovy Vary, e-mail: mpcad@atlas.cz
tel.: +420.353.447.045, fax: +420.353.447.046

V kategorii C1 bylo uděleno jedno první místo, které získala Sára Hoblová ze ZUŠ Jindřicha Jindřicha v Chebu. Druhé místo patřilo Karolíně Žiškové ze ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary a Daně Dleskové ze ZUŠ Sokolov, třetí místo získaly Barbora Příkolopilová ze ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary a Adriana Hlávková ze ZUŠ Nejedek.

Nová kategorie C2 se setkala s velkým ohlasem a zájmem. Uděleno bylo jedno první místo, které si vyzpívala Ema Nováková ze ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary. O druhé místo se rozdělily Barbora Blažková ze ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary a Kristina Jaklová ze ZŠ Praha Černošice. Třetí místa patřila Karolíně Strakové ze ZUŠ A. Dvořáka v Karlových Varech a Kláře Zapské ze ZUŠ Klášterec nad Ohří.

Celostátního kola, které proběhlo 21. - 23. března 2016, se zúčastnilo 156 dětí z 10 krajů České republiky.

V kategorii A1 soutěžilo 27 dětí. První místo získal žák 1. ZŠ Sedlčany Michal Růzha. Druhé místo si vyzpíval Tadeáš Müller z IZŠ Varnsdorf, Tomáš Musil ze ZŠ Hudcova Brno a Eliška Lexová ze ZŠ a MŠ Dolní Lukavice. Třetí místa byla udělena také tři. Patřily Janě Viktorii Bülverkové ze ZŠ Turnov, Danielem Tranovému ze ZŠ a MŠ Stráž pod Ralskem a Viktorii Kanaylovi z 25. ZŠ Plzeň.

V kategorii A2 soutěžilo 32 dětí. První místa byla udělena tři. Radovali se z něj Natálie Hagarová ze ZUŠ R. Schumanna AŠ, Jakub Tausch ze ZUŠ T. Brzkové Plzeň a Klára Bartáčková ze ZUŠ Děčín. Druhá místa patřila Vendule Prachařové ze ZUŠ Orchidea Brno, Janě Svobodové ze ZUŠ A. Muchy Brno a Julii Michelové ze ZUŠ Rumburk. Třetí místo získal Martin Jiráček ze ZUŠ J. Slavíka Hořovice, Václav Reitspies ze ZUŠ Přeštice a Karolína Váňová ze ZUŠ Vranovská Brno.

V kategorii B soutěžilo 31 dětí. První místo získala žákyně ZŠ J. Gutha Praha Vanesa Jančová a žákyně ZŠ Vedlejší Brno Veronika Havlíčková. Druhé místo si vyzpívala Vanda Vinecká ze ZŠ Praha a Kristýna Doležalová ze ZŠ Bosonožská Brno. Třetí místa byla udělena tři. Patřily Šimonu Hanáčkovi ze ZŠ Přemyslovo nám. Brno, Adéle Prostějovské z Gymnázia Křenová Brno a Elišce Kuncové ze ZŠ Kamenická Děčín.

V kategorii C1 zpívalo 34 dětí. Porota udělila dvě první místa, a to Ludmile Pergelové z Gymnázia Nymburk a Lucii Bloudkové z GMHŠ Praha. Tři druhá místa získali Anh Quynh

Thuy Pham ze ZUŠ Ratibořická Praha, Štěpánka Vyletová ze ZUŠ J. S. Bacha Dobřany a Pavel Tomek ze ZUŠ Červený Kostelec. Třetí místo získala Sára Hoblová ze ZUŠ Jindřicha Jindřicha Cheb a Martin Kreuz z GMHS Praha.

V kategorii C2 zpívalo 32 dětí. První místo získal Patrik Hradecký a Tereza Jurníková, oba ze ZUŠ Jindřicha Jindřicha Domažlice. O druhé místo se podělili Markéta Marečková ze ZUŠ Děčín, Jiří Langr ze ZUŠ Kralupy nad Vltavou a Tereza Matiašková ze ZUŠ Česká Kamenice. Třetí místo si vyzpívaly žákyně ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary Barbora Blažková a Ema Nováková.

V celostátním kole byl vyhlášen také absolutní vítěz soutěže. Stala se jím Natálie Hagarová ze ZUŠ R. Schumanna AŠ, která soutěžila v kategorii A2.

V čele poroty celostátního kola zasedla prof. Brigita Šulcová z pražské konzervatoře. Dalšími členy byli prof. Jarmila Chaloupková z pardubické konzervatoře, prof. Daniela Šimůnková - Štěpánová z konzervatoře J. Deyla z Prahy, profesorka brněnské konzervatoře Blanka Morávková, profesor konzervatoře Praha a muzikálový zpěvák Josef Štágr a vítěz soutěže Superstar 2006 Zbyněk Drda.

Krajské i celostátní kolo soutěže mělo publicitu v televizi i místním tisku.

V letošním ročníku soutěže získali vítězové opět mnoho hodnotných věcných cen díky svým sponzorům a podporovatelům. Byli jím Karlovarský kraj, Město Karlovy Vary, Český rozhlas Plzeň, Bohemia lázně a. s., LIAS Vintířov, Karlovarské městské divadlo, Karlovarský symfonický orchestr, Median s.r.o., Petr Strnad, Eva Hanyková, Tchibo café, Jan Becher - Karlovarská Becherovka, a.s. Monika Zámečnicková, Radek Stehlík, Veronika a Ronald Němcovi a Řád křížovníků s červenou hvězdou, Grandhotel AMBASSADOR Národní dům, Jan Hadrava - Sladký život.

Zahájení soutěží v jednotlivých dnech a rozdělování cen se zúčastnili funkcionáři kraje a města Karlovy Vary.

Letošní 21. ročník Karlovarského skřivánka zaznamenal rekordní účast zpěváků z více jednotlivých krajů oproti minulým ročníkům soutěže. Díky ní jsme měli šanci vyslechnout si celou řadu výborných pěveckých výkonů, jež diváci bohatě odměňovali potleskem. Velice pozitivně bylo hodnoceno zavedení nové kategorie C2.

Mgr. Miroslava Lendělová,
tajemnice soutěže

Zájezd do Katrineholmu

Je již tradicí, že naše škola jezdí každým druhým rokem do švédského města Katrineholm. Nejinak je tomu i letos, a tak v době od 1. do 6. června vyjedou naši žáci do onoho krásného města, aby tam reprezentovali nejen naši školu, ale i Karlovy Vary a hlavně českou kulturu. Tentokrát se bude jednat o českou lidovou hudbu. Do Katrineholmu totiž pojede Malá lidová muzika pod vedením p. uč. Miljo Mileva. Žáci předvedou švédským posluchačům folklór ze všech oblastí Čech, a tak na severu zazní kromě tradičních nástrojů i české dudy. Prakticky ze stejného složení žáků se vyloupne ještě jeden soubor s názvem

Primavera lirica, který zahraje hudbu barokního skladatele J. B. Loeilleta. Oba soubory čeká několik koncertů ve spolupráci se sbory Tonfiskarna a Stämskrivarna hudební školy Kulturskolan, která v týž týden slaví jubileum, a to jak v sále Musikens Hus, tak na náměstí Strömplan a dalších místech. Kromě zkoušek a koncertů poznají naši žáci i okolí Katrineholmu a hlavně navážou kontakty s jinými žáky a poznají tím trochu jinou zemi, kulturu, zvyky. Přejme jim, ať se jim zájezd vydaří a budou na něj dlouho v dobrém vzpomínat.

Miljo Milev

Náš folklórní soubor ve Švédsku

PO - PO TRIO nahrálo své první CD

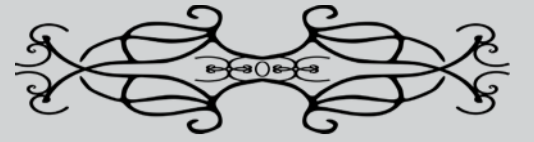
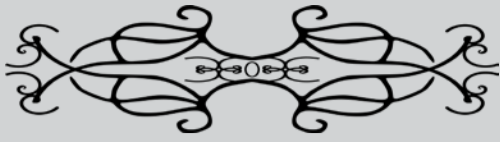
Vokální skupina PO-PO TRIO, jejímiž členy jsou tři zpěvačky, Miroslava Lendělová, Klára Svobodová, Karolína Kučerová, a klavírista Karel Šimandl, nahrála ve školním studiu Orange u Pavla Horycha své historicky první CD s názvem Hm, hm. Naše skupina funguje pátým rokem a od svých začátků jsme udělali veliký kus práce, nahané CD je tedy jakýmsi sladkým bonbónkem za uplynulými lety, kdy se náš repertoár formoval. Najdete zde devět známých světových písní a dvě české, které jsme si jako skupina nejvíce oblíbili. PO-PO TRIO během svého pětiletého fungování účinkovalo na spoustě akcí nejen v našem regionu, ale také za hranicemi České republiky, například na loňské světové výstavě EXPO v italském Miláně. Nejbližší akcí, kde nás můžete slyšet, bude samozřejmě křtění nového CD. To proběhne 28. 4. 2016 v aule ZŠ a ZUŠ Šmeralova od 18:00.

Tímto vás všichni srdečně zveme. Těšit se můžete nejen na písně z CD, které si zde budete moct zakoupit, ale také na písně, které jsou s námi již od úplných začátků až po ty nejnovější, které budou mít právě 28. 4. premiéru. Naším milým hostem a kmotrem CD bude známý karlovarský kontrabasista a zpěvák Jan Jirmásek ml. Takže pokud se chcete o PO-PO TRIU dozvědět více a hlavně zaposlouchat se do krásného ženského trojhlasu doprovázeného libozvučným klavírním doprovodem Karla Šimandla, přijďte 28. dubna do auly. Budeme se moc těšit!!! V závěru tohoto článku bychom rádi poděkovali Pavlu Horychovi za trpělivost a profesionální přístup při nahrávání ve studiu a Pavle Šemberové, která se postarala o celkovou úžasnou vizáž našeho CD.

Za PO-PO TRIO
Karolína Kučerová

Moderátor J. Zeman a porota celostátního kola 2016

Jak se kocour stal cestovatelem

Jan Tolar, 11 let

V hlavním městě Praha je vytesaná velká socha. Je to socha svatého Václava. Na podstavci té sochy bydlel kocour, který tam lovil myši. A ten kocour neslézal dolů. Jednoho dne si ale řekl, že by se mohl podívat po městě. Vzal si padák, který tam jednou uletěl s plastovým panákem nějakému dítěti a skočil. Dopadl na střechu automobilu. Vymotal se z padáku a skočil na silnici. Všude bylo plno lidí. Vybral si jednu skupinku a šel za nimi, až uviděl nápis Národní divadlo.

„Divadlo, aha, tam se asi všemu divíš... Já už se divil dost, tak půjdu dál.“

Když došel na vlakové nádraží, uslyšel dítě, které volalo: „Mami, hele vlak!“

Ale kocour slyšel: „Mami, hele drak!“

Naježil se, běžel dál a volal: „Pomoc, drak!“ až doběhl do Muzea Karla Zemana, kde se schoval. Šel si prohlédnout muzeum a měl to zdarma, protože na ceduli bylo napsáno: Dospělí 50 Kč, děti 25 Kč. Kocouři tam napsáni nebyli. Když si to krásné muzeum prohlédl, venku už žádný drak nebyl. Tak šel dál.

Na Karlově mostě si chtěl ulovit pár myši, ale v tom blázinci to nešlo. A tak si alespoň prohlédl velké nádherné sochy. Trochu se jich bál. Pak uviděl v dálece Pražský hrad a vydal se tam podí-

vat. Viděl tam vojáky, o kterých si nejdřív myslel, že jsou také sochy jako na Karlově mostě. Ale když se po chvíli vyměnili pochopil, že to sochy nejsou. Rozhlížel se co dál a zaujala ho cedule Zlatá ulička a vydal se tím směrem. Nechápal, jak mohli mít lidé tak malá obydlí. Když si prohlédl věž Daliborku a hladomornu, usmyslel si, že se ještě podívá na hrad Vyšehrad, o kterém slyšel vyprávět. Sotva tam došel, dostal velký hlad, ale nikde nenašel občerstvení. A tak seskočil dolů z hradu jako Horymír na svém koni Šemíkovi, dopadl do Vltavy a ulovil si výborného pstruha. Po dobrém obědě se rozhlížel, co dál. Na Petřínskou rozhlednu na kopci se mu nechtělo, protože se bál výšek a s plným břichem také trochu zlenivěl.

„Radši se vydám za tou cedulí metro,“ říkal si kocour.

Měl štěstí, zrovna jedno jelo. Naskočil do něj a jel zpět ke své soše.

Po této výzkumné výpravě se z kocoura stal cestovatel. Byl v Bratislavě, Budapešti, Berlíně, Varšavě, Vídni... Ale procestoval i Českou republiku, Karlovy Vary, Pardubice, Litomyšl, Olomouc, České Budějovice, Český Krumlov... Ale nejlépe se měl ve vesnici u Karlových Varů Dubina Šemnice, kde se kdysi narodil.

Drak

Miroslav Marek, 11let

Byl jednou jeden papírový drak, jmenoval se Mrak. Měl za sebou už mnohá dobrodružství. Teď se zrovna nudil a toužil zase něco zajímavého zažít. Byl už v mnoha městech, viděl lesy i hory, ale vše jen v Evropě a tak se rozhodl, že poletí někam dál. Letěl a letěl až doletěl do Číny. Zalíbilo se mu nad městem Šanghaj a tak se snesl k zemi. Bylo to úplně něco jiného, než evropská města. Rozhlížel se po domech a cestách mezi nimi, až potkal čínského draka.

„Á, ty mě ale děsíš,“ řekl drak Mrak.

„Neboj, já nejsem zlý. Jsem čínský drak. Hned se tě zeptám, budeme přátelé?“ zeptal se čínský drak.

„Ano, budu tvůj přítel,“ řekl Mrak.

„Chtěl bys provést po našem městě?“

„Ano moc rád, nikdy jsem ještě takové město

neviděl.“

A tak čínský drak provedl Mraka po Šanghaji, ukázal mu jak mrakodrapy, tak i staré čínské domy plné ozdob, jaké drak Mrak vůbec neznal. Moc se mu líbily.

Právě v tento den začínal Nový čínský rok, Rok draka. Městem procházel obrovský průvod s maskami, kterých se drak Mrak tak trochu bál. Ale ohňostroj o půlnoci, kdy oblohu rozzářilo velké množství nejrůznějších rachejtlí, se mu líbil moc.

Za pět hodin už začínalo vycházet slunce a drak Mrak se rozhodl, že už toho viděl dost a že se vrátí domů. Zvedl se zrovna vítr, který směřoval k Evropě a tak se Mrak na něj položil a nechal se nést ke svému domovu.

Učitelův den

Jiří Humlíček, 11 let

Jako vždycky. Léto začínalo, škola končila a učitelé si od teď dávali padla.

Učitel matematiky odcházel ze školy jako poslední, zamkl za sebou, nastoupil do auta a jel do nedalekého města.

Užíval si jízdy, už byl na kraji města s pěknými rodinnými domy a upravenými zahrádkami, když tu najednou za ním houkala houkačka, „Húáhúáhúáhú...“

Učitel zastavil a kroutil hlavou: „Co se to zase děje?“

„Vystupte z vozidla!“ řval na něho policista.

Učitel nechápal, ale radši vystoupil. Všichni policisté na něj mířili zbraní. Po chvíliče přijeli i hasiči a i ti na něho mířili, ale hadicí.

Přiběhlo spousta lidí, kteří se nacházeli poblíž, a koukali, co se to děje. Bylo trapné ticho. Mezitím hasiči i policisté začali sklánět své zbraně.

„Prý omyl,“ řekl jeden z nich.

Učitel se kroutil a přešlapoval na místě.

„Prosím vás, můžu už jet, už to vážně nevydržím!“

Všichni se začali smát, učitel zrudl a myslel, že se propadne hanbou.

Jedné ženě se ho zželelo a pustila ho k ní domů

si odskočit, byla to maminka jeho žáka. Učitel by to nejradši odmítl, ale nemohl to riskovat.

Konečně nastoupil do auta a jel dál do centra města.

Zaparkoval na náměstí vedle hotelu a vystoupil z auta. Rozhlížel se překvapeně po městě. Bylo tu živo, jak v mrtvém moři. Šel do hotelu, vyspat se na další den. Když druhý den vyšel z hotelu, město vypadalo úplně jinak. Po ulicích dnes sice chodili lidé, ale měli asi tak půl metru. A byli modří! Na hlavách bílé čapky. Učitel jednoho z nich oslovil. Dozvěděl se, že on i ostatní se narodili ve městě a že se jmenuje Šmouda. Učitel opatrně procházel městem mezi modrými mrňousy a nestačil se divit. Místo školy, kde občas zaskakoval, byla mučírna, místo jeho oblíbené restaurace, kde měli tu nejlepší svičkovou co jedl, byla jen díra v zemi. A když se otočil, tak místo hotelu, kde dnes v noci spal, byla polní nemocnice. A tak si řekl, že z města radši odjede. Šel ke svému autu, ale místo auta tu stála létající loď...
„ÁÁÁ...“, co se to děje?“ vykřikl učitel, když spadl z postele. Opravdu si oddechl, že to byl jen sen.

Vražda ve městě Trůklin

Štěpánka Bošková, 12 let

Byla temná a bouřlivá noc. Ozvala se dutá zlověstná rána. Vyděšená služebná vyběhla ze starobylé vily Of the Ilem a pištivě křičela na celou čtvrť bohatých, která se nacházela kousek od továrny na vložky. Možná byl její křik slyšet i po celém městě Trůklin.

Drobná, ustrašená a rozčuchaná služebná běžela úprkem přes upravený trávník a květinové záhony rovnou do telefonní budky. Zavolala známému a věhlasnému detektivovi, panu Vilému Othelovi.

Detektiv William ihned přijel na místo činu. V obývacím pokoji našel ležící tělo majitele vily. Jeden z jeho policistů po chvíli našel možnou vražednou zbraň. Byla to soška Pewdie pie, slavného YouTubera. William se ptal služebné, jestli sošku zná. Služebná odvětila, že tuto sošku nikdy neviděla.

Přivolaný doktor později potvrdil, že oběť zločinu někdo musel bouchnout právě touto soškou do hlavy a ta v důsledku silného krvácení zemřela.

William si při bližší prohlídce povšiml, že na saku mrtvého ulpěl cizí vlas. Sebral ho tedy do sáčku a dal doktorovi, aby udělal co nejrychleji analýzu.

Po čase objevil William provaz, trčící ze stropu. Zeptal se rozklepané služebné, kde se tam vzal. Služebná detektivovi řekla, že slouží k otvírání dvířek, které vedou na půdu. William za-

táhl za provázek, dvířka se otevřela a dolů sjel žebřík. Detektiv po něm spěšně vylezl. A v tom ho někdo ze shora kopl do hlavy. William se zřítit dolů a chvíli byl v bezvědomí. Čilá služebná se kvapem schovala za bytelnou skříň. Otrlý zločinec mezitím upláchl do továrny na vložky. Služebná předtím naštěstí zahlédla jeho tvář v zrcadle skříňových dveří.

Po útěku zločince služebná detektiva polila studenou vodou, aby se probral. Nepříjemná sprcha detektiva okamžitě probudila. Velice se zaradoval, když se dozvěděl, že si služebná zločince prohlédla a zapamatovala. Detektiv vyndal svůj odřený deník a podle věrného popisu zločince nakreslil. Hned dal vyhlásit pátrání a sám se ho vydal hledat po městě. Prošel celé vlakové nádraží, po něm autobusové, prozkoumal vyhlášenou ulici feťáků, ale nikdo ho neviděl. Opatrně prolezl celou starou továrnu na vložky Always, která se jako úkryt nabízela, ale ani tady ho nenašel. Během dne přišly také výsledky analýzy vlasu a detektiv zjistil, že se pátrání ubírá správným směrem.

Za pár dní zločince chytila městská policie spolu s detektivem Williamem, na okraji města v již nepoužívané faře vedle kostela s polorozbořenou střechou.

No a tak detektiv William Othel vyhrál zase jednu bitvu nad zlem, ovšem za vydatné pomoci nenápadné drobné ženy, služebné.

Měsíční kámen

Markéta Eszeniová, 14 let

V malém městě, myslím že Catkill se jmenovalo, žila věštkyň. No co věštkyň, ona to byla spíš šarlatánka. Každou neděli si dávala své drahé kameny na balkon, nabít na slunci. Tu neděli si pozvala služtičku na úklid bytu. Bydlela v prvním patře, kam by nebylo těžké se vyšplhat, ale to bych neměla prozrazovat... Takže jakože nic.

Věštkyň šarlatánka si odešla do knihkupectví koupit něco o psychologii. Když se vrátila, měsíční kámen byl pryč!

První reakce byla hysterický výlev. Pak jakot a obviňování sousedů. Jako vrchol toho všeho běhala po ulici a snažila se najít viníka.

Po hodině děláni závěrů o možných zlodějích zavolala policii...

Po týdně se nic kloudného nezjistilo. Policie poslala šarlatánku do... Každopádně, šarlatánka bez šutru, služtička bez práce a policie má na krku chamtivého magora.

Věštkyň se rozhodla najít kámen sama, oblékla se a vyrazila do města. Procházel uličkami, obchody se všim možným, dokonce se stavila i na náměstí. Lidé chodili okolo, ptáčci zarytě mlčeli. Na radnici hodiny právě odbíjeli pátou hodinu, šarlatánka se otočila na podpatku a smutně odcházela. Po chodníku mířila ke svému domu. Stromy byly pokryté sněhem, chodník

byl namrzlý. Klouzalo to, musela jít opatrně, aby neupadla. Sousedi zalezli do svých bytů do tepla. Věštkyň si povzdychla a šla ještě na procházku.

Zamířila do parku. Sedla si na lavičku a se zmrzlým zadkem sledovala okolí. Park, hřiště, místo kde si děti hrají. Prašná cestička směrem ke krematoriu. Věštkyň vytáhla termosku s čajem a nalila si. Popijela čaj a uvažovala nad okolím a kamenem. Kde by jen mohl být?

Dalšího sněživého odpoledne byla věštkyň na balkóně. Celá v černém se jako agent krčila u zábradlí. V ruce dalekohled a přimhouřenýma očima sledovala nějakou nebohou stařenku.

Sledovala, sledovala... Stařenka, mladá paní, kočka na ulici, letící straka. V zobáku držela něco lesklého. Věštkyň zaměřila svou veskerou pozornost na tu kočku. Najednou něco proletělo vzduchem a na místě, kde stála kočka, přistál doutnající meteorit. Věštkyň to přešla a svou pozornost věnovala strace. Seděla v hnízde na stromě blízko balkónu. Věštkyň v něm zahlédla svůj tolik hledaný poklad. Odhodila dalekohled a přelezla zábradlí. Natahovala se a ... padala. Padala a na ulici si zlomila vaz. Zůstala ležet, byla mrtvá.

Straka naklonila hlavu a zachechtala se.

Nápisy na zdech

Jana Přistoupilová, 14 let

Před odpolední výukou jsem měla volno. Zašla jsem tedy do školní knihovny. Máme obrovskou knihovnu, se čtecím koutkem. Hodila jsem tašku do rohu a přelétla očima knihy. Většinu z nich jsem už četla, tak jsem se rozhodla zapátrat dál. Zabořila jsem ruce do regálu a učitela hrany nějaké knihy úplně vzadu. Vytáhla jsem ji a pohlédla na obal. Byl to nějaký zápisník a voněl po hlíně, jako by byl někde zakopaný. Vypadal ale celkem nově. Jen rohy stran byly ohmatané. Zastavila jsem procházející knihovnici.

„Prosím vás, co je to za knihu?“

Knihovnice mi ji sebrala z ruky, převrátila ji dopředu a dozadu.

„Tak ta není od nás. Sem nepatří...“

Rozhlédla jsem se kolem. Ale kromě mě a knihovnice, tu nikdo nebyl. Už jsem spěchala na odpoledku, tak jsem strčila knihu do tašky, aniž jsem se podívala, co v ní je. Bude to muset počkat na potom. Spěchala jsem domů přes staré náměstí s rozpadající se fontánou.

Doma jsem rychle vyndala knihu a listovala stranami. Byly ohmatané, pokryté drobným rukopisem. Při bližším zkoumání jsem zjistila, že je tu spousta časových údajů spojených s místy, jako by někdo cosi plánoval. První byl: Pondělí, čtvrtek -17 45- Slavíkova 6. Byl čtvrtek -17 05- a Slavíkova byla odtud kousek. Natáhla jsem si

mikinu s kapucí a za chvíli jsem už postávala ve Slavíkově ulici, nacpaně k prasknutí. Rozhlížela jsem se, ale neviděla nic ani nikoho podezřelého. Zabočila jsem do boční uličky, kde nebylo tolik lidí, abych se vrátila domů. Na zdi byl nápis rudým sprejem: VRAŤ ZÁPISNÍK! To bude jen náhoda, pomyslela jsem si. Na druhou stranu, kolik takových náhod se stává? Barva nápisu ještě ani nezuschla. Rozhlídla jsem se, v ulici kromě mě nikdo nebyl, jen odněkud jsem slyšela tiché cvakání. Ale odkud? Že by se mi to zdálo?

Druhý den jsem o tom celé vyučování přemýšlela. Zápisy vypadaly jako sledování někoho, vypadalo to jako tajné a asi to nebude nic legálního....

Proud mých myšlenek přerušila ruka učitele biologie na mém stole. „Haló, Země volá! Neruším vás svým výkladem?!“

Tohohle učitele nemá zrovna nikdo v lásce. A není proč se divit... Při nějakém experimentu přišel o nohu. Teď má ocelovou protézu a vždy, když došlápně, tiše to klapne. Říká se, že je nevrlý právě od té doby.

Několik dní jsem si vybírala z knihy, zápisníku místo a čas a šla na něj v tu dobu a vždy jsem tam našla výhružné nápisy psané šarlatově rudým sprejem. Blížila jsem se na konec zápisníku. Poslední zápis mě zaskočil. Byla to adresa naší školy. A dnešní den!

Pospíchala jsem prázdnými ulicemi. Stmívalo se, z omšelých fasád domů se odrážely poslední paprsky. Naše město bylo v tuto dobu už dost nebezpečné. A hlavně strašidelné. Bezděky jsem

Ó sladký domove Barbora Hornová, 13 let

Co to zase je? Ale ne. V noci přišlo a teď mi skrz můj plesnivý strop zase teče do bytu. A zrovna se mi zdál takový pěkný sen. Budu muset vstávat, najít v tom nepořádku nějaký čistý oblečení a pospíchat na autobus do práce.

V mé malé kanceláři, kterou sdílím se třemi kolegyněmi, jsem se celý den probírala hromadou papírů. Vyplnit, orazítovat... a vyběhla jsem zase pozdě. Pozdě na to, abych stihla poslední autobus domů. Další jede až zítra.

„Haló, stůjte, nezavírejte!“ popadala jsem dech, ale autobus se rozjížděl a zahýbal za roh ulice.

Skvěle, zase jeden z podařených dní. Co teď? Možná tamhleten pán bude vědět kudy bych se odsud dostala pěšky domů.

Podle jeho rady jsem zahrula do boční uličky. Nechtělo se mi to líbit, cesta pokračovala do na můj vkus až moc temné uličky. Proti mě se rozběhla nějaká zahalená osoba. Napadlo mě, že bych asi měla utéct...

„Au, proč jste do mě strčil? To je moje peněženka!“

Bylo to čím dál lepší, právě mě okradli. Rozběhla jsem se za pánem, ale asi jsem se měla ve škole na tělocviku víc snažit. Dál jsem nemohla, ten chlap snad vyhrál maratón.

Ale kde to jsem? Teď už jsem se ztratila úplně. No a kam teď? Zkusím to doprava a uvidím.

Jupí! Konečně jsem na něco narazila. Byla tam pasáž s obchody. Klepala jsem se zimou a potřeb-

v ruce svírala svůj kapesní nůž s mnoha funkcemi, který jsem dostala k narozeninám.

Obcházel jsem naši školu, která měla před nedávno nové střešní výhledy. Myslela jsem, že bude v tuto dobu zavřená a tím to skončí. Ale spletla jsem se. Zadní vchod byl pootevřený. Jako by mě někdo čekal. Přejel mi mráz po zádech, ale vešla jsem. Zpoza rohu vytékal pramínek nějaké tmavé kapaliny arazil si cestu podél listů. Zaslechla jsem klapání a začala tušit, o co tu jde. Chtěla jsem se otočit a co nejrychleji utéct. Ale cestu mi zablokovala temná postava a přibouchla dveře. Zírala jsem na zakrvácený nůž v kývajícím se ruce, než jsem se rozběhla pryč. Zahlédla jsem tvář a mé podezření se potvrdilo. Náš učitel biologie.

Zdrhala jsem k hlavnímu vchodu podél stroužky krve. Teď už jsem věděla, že je to krev. Vytékala zpoza pootevřených dveří, mezerou čouhala ven něčí ruka. Ruka s náramkem, který jsem poznala. Moje třída ho darovala naší třídní na konci roku. Teď už vše do sebe zapadalo. Popadala jsem dech a utíkala temnými chodbami školy. Narazila jsem na okno, které šlo otevřít. Vylezla jsem ven, ale byla jsem dost vysoko. Klepaly se mi nohy. Pomalu jsem se po okenní římsě přesouvala k výklenku za rohem. Ozvalo se typické klapání, přešlo kolem okna. Oddechla jsem si. Vtom z okna vykukla hlava. Přitiskla jsem se ke studené fasádě. Neviděl mě. Roztřesenou rukou jsem vytáhla mobil a zavolala policii. Přijeli rychle. A já myslela jen na to, že jsem přežila a naše město je teď o něco bezpečnější.

bovala jsem už dost na záchod.

Vyšla jsem ze záchodu a rozhlížela se.

„Haló! Je tady někdo?“

Nikde nikdo nebyl a pasáž i obchody byly potměšile. Vydala jsem se k východu, ale dveře do pasáže byly zavřené. Zkusila jsem do nich strčit, ale ani se nehnuly. Našla jsem cedulku s otevírací dobou, od 7 do 20. Podívala jsem se na hodiny nad dveřmi a bylo 20 15.

„Haló“ zkusila jsem zavolat ještě jednou, hlasitěji. Ale nikdo se neozval.

Rozhlížela jsem se kolem a všimla si malého okénka nad dveřmi do pasáže, hned vedle zlatnictví. Objevila jsem židli a zkusila se po ní dostat k okénku. Už mi zbýval jen kousek, už jsem tam skoro byla, když nohy židle podjely a bum. Sakra. Výloha do zlatnictví se rozbila a já jen doufala, že nemají alarm. Vzápětí mě do uší praštil ostrý zvuk, takže alarm měli, zakřikla jsem to. A už jsem slyšela i policejní sirény.

„Určitě to pochopí,“ hlala jsem sama sobě.

„Ani hnout! Dejte ruce nad hlavu!“

Po pěti hodinách čekání na policejní stanici, až na mě bude mít někdo čas, se konečně objasnilo, že to co se stalo, byla jen nehoda.

Ale bohužel tučná pokuta za rozbité sklo mě nemine.

Už skoro svítalo, když jsem konečně otevřela dveře mého milovaného bytu. Teplého. Miluju svůj malý byt.

Ale radovali se z maličkostí světa, který je jich plný. Milovali svůj život. Pripadala si trapně, že to nedokáže ocenit. Přitom kdysi cítila něco podobného. Jeden z výletů směřoval do Paříže, města dlouhých baget a zamilovaných párů. Říkala si, že když už není zamilovaná, zkusí aspoň bagetu. Vešla do jedné tamní pekárny a vybírala to nejzlatavější pečivo. Když ji oslovil prodavač u pultu, začali si povídat. Po čase spolu chodili na procházky, večere. Došlo jí, že už nepatří k lidem, co ve Francii jedí jen bagety a chodí po památkách. Cítila radost, že všechno špatný pomínulo. Když se se svým Francouzem loučila slíbili si, že za ní přijede. Do svého města se vracela s nadějí. Odemkla dveře svého prostorného bytu s taškami v ruce. Uvažila si čaj z výparu z růží a zeminy se lžičkou třtinového cukru, protože je to dobré na cholesterol a čistou duši, jak pravil psycholog. Roztáhla své

voňavé našarované záclony a pohlédla z okna do ulic. Zazvonil pošťák... Zapálila si doutník a šla udělat silnou kávu. Vypadala nemocně, když těžce vycházela do páteho patra na sezení s tím tupým chlápkem s titulem, ředitelem zeměkoule, včelím chobotem. Řekl jí, ať popíše svou mysl i bytost jako místnost. „Ta tvoje, vosí chobote,“ začala se sarkastickým úsměvem na tváři, „je čistá a prostorná. Máš tam naklizenou, voní tam jablečný štrůdl, ale bez rozinek! Na stěně obraz z galerie, kam jsi šel se svojí ženou. Ta moje je malá a temná. Páchnou tam kočičí moči, stěny spoprežované, na stole nevyšpaný popelníky.“ Vosí chobot hned nevěděla, co říct. Rozzechvěle se zeptala, jestli může jít a rychle odešla. Nechtěla, aby ji viděl plakat. Šla ulicí, ve které kdysi často pobývala. S touhou po nebezpečí a neřesti. Viděla sebe před pěti lety. Podobná parta pubertálních zločinců, co se milují s nenávistí a pohrdají veškerým systémem. Seděli na stejné dřevěné lavičce, jako kdysi ona, kolem stále domy s věžičkami a odrážejícím se sluncem. Mezi domy vykukoval gotický kostel s pozlacenými hodi-

Divočákově zamýšlení Sebastien Jaromír Kačer, 11 let

Divočák se moc styděl, že si myslel, že kniha je jen žaludek krávy.

Blížil se Nový rok a tak si dal za předsevzetí, že půjde studovat. Udělá si maturitu a pak půjde na výšku.

„Půjdu na Damu nebo na Famu? Ententýky dva špalíky, čert vyletěl z elektriky... Hm, tak asi na Famu.“

Aby se na školu připravil, řekl si, že se vydá nejdříve najít tu knihu, co si myslel, že je žaludek. Pak se chtěl vydat do města. Šel přes silnici a jak tak koukal po knize, jestli se tam někde neprochází, nedával pozor. V poslední chvíli uviděl autobus Student Agency. Nestačil uhnout a tak se mu postavil do cesty. „Já budu vlastně student,“ říkal si. „Zastavte, já budu taky student. Vemte mě sebou,“ volal na autobus, ale ten to nestačil ubrzdit a srazil ho.

Probudil se v městské nemocnici na Františku a tam už čekal ředitel Student Agency. Za to, co se stalo mu dali tolik jejich horké čokolády, že mu vydrží na celý život.

Na nočním stolku vedle divočáka ležela kniha pohádek a divočák si ji celou přečetl. Nejvíce se mu líbila Šípková Růženka, protože zjistil, že šípky můžou také usnávat.

„To se mi k maturitě bude určitě hodit,“ říkal si a četl si ji stále dokola.

Když ho propustili z nemocnice, chvíli bloudil v uličkách města až došel ke vstupu do metra. „Vždycky jsem se chtěl svážit metrem“, říkal si a vešel dovnitř. Jezdil sem a tam, až se úplně

Nečekané setkání Štěpánka Smržová, 16 let

Stála jsem na nádraží a sledovala projíždějící vlaky. Hodiny na rozpraskané zdi nádražní budovy ukazovaly půl druhé, takže Luke měl už deset minut zpoždění. Začínala jsem být netrpělivá, byl vždy všude včas. Chodila jsem po tmavém nástupišti, sledovala vlaky a vyhlížela ho. Projely tři rychlíky a dva nákladní vlaky a Luke stále nikde.

Zavolala jsem mu, ale byl nedostupný. „Co to sakra je?“ říkala jsem si rozladěně. „Proč mi to nebereš?“ Ještě jednou jsem prošla celé nádraží a zkusila jsem ještě jednou zavolat, ale opět nic. A tak jsem se rozhodla zajít tam, kde bydlel.

Nejdříve jsem musela projít dvě hodně staré ulice, kde už nikdo nebydlel, na některých střeších byly zajímavé polorozpadlé kamenné chliče. Okna domů byla většinou vymáčená, dveře vyvrácené, vítr před sebou honil různé odpadky. Necítila jsem se tu nejlíp a tak jsem jimi prošla dost rychle, zpomalila jsem až když jsem došla ke kolonádě, která proti předchozí cestě působila neuvěřitelně čistě a nově. Do ulice, kde bydlel Luke to odtud už to bylo jen kousek. Patřila k těm novějším ve městě, ale i tak byly domy ponuře šedé.

Zaklepala jsem na dveře bytu, kde jsem párkrát byla. Otevřela mi nějaká paní.

„Dobrý den, je tu Luk Starlast?“ zeptala jsem se. Paní zavrtěla hlavou.

„Ne tady nikdo takový není,“ řekla a zavřela

nami. Na té lavičce vás nezajímá, kolik je hodin. Koukáte na město, vypadající jako hnízdo. Hnízdo s miliony malinkých ptáčátek. Některá zabloudila, jiná přesně ví, kam letí. Pripadáte si doma. Když přišel dopis od Francouze, stálo tam: „Má milá, moc mě to mrzí...“ dál nečetla, vrátila dopis do obálky. Koupila si flašku rumu a vylezla na nejvyšší místo nad městem. Vedla tam úzká lesní cestička. Stála opřená o zábradlí a nohu si dala na polorozpadlou sochu kohosi kdysi slavného. Znovu otevřela dopis a přečetla ho celý. Smutně i vztekale praštila s téměř dopitou flaškou rumu o zem. Prý se už nevídí. Najednou přišla o všechno, zase. A tak si stoupla na to zábradlí, bylo trochu rozviklané a nátěr skoro sloupaný. Stála na něm s úvahou ukončení všeho. Skokem. Něco jí bránilo, bylo to zvláštní. Pripadala si bezmocná. Pokrčila kolena, rukou se přidržela zábradlí a stoupla si zpátky na zem. Odcházela z místa, kde si myslela, že všechno vyřeší. Přecházela silnici. „Doktoři dělali, co mohli. Nakonec to na sále vzdala.“

ztratil. Nevěděl, jak se dostat ven. A tak posbíral nejruznější odpadky, vyrobil si z nich vrták a provrtal se tunelem na světlo. Ale prokopat se zrovna do Vltavy, a tak se pořádně vykoupal a zatopil metro. Vylezl na ostrov, z kterého vedly schody na most. Pískal si, jako že nic, že muzikant, že hodný divočák. Na ostrově viděl něco divného. Vypadalo to jako město, ale domy byly placaté. „Že bych byl u moře?“ říkal si. A už vůbec nechápal, když přišel nějaký člověk a vyměnil placaté město za placatý les. Radši vyšel po schodech na most, tady bylo město už zase normální. Jak se tak rozhlížel, málem ho přejela tramvaj. Ještě že zvonila. Po nějaké době náhodou našel v jedné uličce plné turistů Damu, ale vlastně chtěl na Famu, tak šel dál. Došel k Orloji, na kterém seděl orel. „Konečně nějaká známá tvář“, zaraadoval se. Mával na něho. Ale orel ho mezi tlačícími se lidmi neviděl. Blížila se totiž čtvrtá hodina, zbývalo už jen pět minut. A tak musel divočák počkat, až bude celá, projdou všichni apoštolové a zakokrhá kohout. Dvířka orloje se zase zavřela a turisté se rozešli po jiných atrakcích. Konečně ho orel uviděl. Poradil kudy se dostane na Famu a divočák šel. Vlevo, vpravo a konečně ji našel. „Tudy už jsem přeci šel!“ Zamával rackům nad řekou a vešel dovnitř. Ale nebylo to tak jednoduché jak si představoval. Nepovedlo se mu vyplnit pořádně ani přihlášku. A tak zůstal nevzdělaným divočákem. Alespoň prozatím.

dveře.

„Aha, děkuju,“ zamumlala jsem zmateně k zavřeným dveřím.

„Když není doma, tak kde?“ pomyslela jsem si znepokojeně.

Zkusila jsem zaklepat kousek vedle u zelených dveří, které v ulici dost vynikaly. Otevřela mi docela milá stará paní, ale při vyslovení Lukova jména vypadala jako spadá z višně.

„Ale dítě, tady nikdo takový nebydlí,“ řekla s trochu přitroublým úsměvem.

„No tohle!“ pomyslela jsem si už dost vyděšeně.

Ptala jsem se u dalších blízkých domů, ale nikdo o něm neslyšel, jako by nikdy neexistoval.

„Co je tohle za blbý vtipy!“ vrčela jsem si pro sebe, když jsem procházela posprežovaným podchodem. „Jako by se všichni zbláznili. Někde přece Luke musí být!“

Šla jsem po cestě v aleji kaštanů, abych se podívala na naše tajné místo, na malý poloostrov ve řece, která tekla středem města. Sedávali jsme tam vždy chráněni před lidmi bujným porostem a vysokým kovovým mostem. Ale ani tady nebyl. Celé to bylo hodně divné.

Zamýšlená jsem přecházela silnici a nedávala pozor. V okamžiku kdy se ozvalo skřípění brzd, bylo už pozdě. Když jsem se probrala jako první mi došlo, že mě srazilo auto. „No tak to je v hajzlu,“ zaklela jsem.

KOUTY

Kamila Deylová, 14 let

Chodila po ulicích s vědomím, že to tu kdysi milovala. Nevěděla, co jí teď chybělo. Ztratila něco nepopsatelného. Nevěděla, proč už nechce být... „Zkuste změnu, choďte se ráno projít, napijte tolik kávy, občas si zaběhejte. Většinou pacienti to pomohlo,“ říkal jí monotonním hlasem její psycholog. „Proč berete své pacienty jako celek? No jo, máte titul. Zdá se, že to stačí,“ brbrala si. „Nebo jedte k moři, čerstvý vzduch, nekonečné pláže...“ pokračoval dál. Nechala se přemluvit, možná proto, aby ho měla z krku, nebo opravdu dlouho nebyla na dovolené. Tak či tak, procesovala kousek světa. Běhala v barevném oblečení pro pozitivní náladu, snídala ovesné vločky, učila se čínsky. Snažila se stále něco dělat. Nikoho, ani ji nenapadlo, že je svůj vlastní vězeň v cele na pět západů zamčené s klíčky daleko od zátku. Viděla každý den plno šťastných lidí, kteří by měli tučet důvodů utápnět se v depresích.

„Zas tak strašné to není,“ ozvalo se. Nadskočila jsem. Byla jsem v autě a se mnou cizí, asi 20letý kluk. „Kdo sakra jste?“ vyjela jsem na něj.

„Nikdo, koho by ses musela bát,“ usmál se. „Srazili jsme tě, ale nic se ti nestalo.“

„To je mi jedno, ale kam mě to sakra vezete?“ zavrčela jsem

„Nikam, stojíme.“ Měl pravdu. Stáli jsme ve vybydlené ulici s bílými zdmi. Takže jsme byly stále ve městě. Můžu utéct. „Co po mně chcete?“ zeptala jsem se, abych zakryla svůj úmysl.

„Jmenuju se Karl. Ty jsi přítelkyně Luka, že?“ ptal se kluk.

„Vy ho znáte?“ nadskočila jsem. „Nevíte kde je? Je nedostupnej a u něj v ulici dělají, že ho neznají!“

„To je schválně. Jeho otce totiž hledá policie,“ řekl, jako by se nechumelilo.

„Cože?“ nevěřila jsem vlastním ušima.

„Lukův táta totiž zpronevěřil docela dost peněz, takže proto,“ posmutněle se usmál.

„No to snad ne,“ zhrozila jsem se. „Proč mi to neřekl?“ Měla jsem se spíš zajímat, jestli je to pravda, ale myslela jsem hlavně na to, jestli ho ještě uvidím. A tak jsem se zeptala.

„Obávám se že ne,“ zavrčel Karl hlavou. „Odjeli někam, kde je nebudou hledat...“

„Měl mi to říct,“ zhroutil jsem se do sedačky. „A jak vám vlastně můžu věřit?“

„Měla bys Andy,“ řekl tajemně a já mu věřila, protože tak mi říkal jen Luke. „Jsem jeho nevlastní bratr.“

Nějakou dobu mi trvalo, než jsem se z toho všeho vzpamatovala. Luka jsem už nepotkala, ale s Karlem jsme dobrými přáteli. Scházíme se na ostrůvku v řece pod mostem a krmíme kachny.

Cesta žurnalisty Kristýna Hluchá, 15let

Jako cestovatel pro jistý slavný cestovatelský magazín jsem už viděl mnoho míst. Byl jsem na různých kontinentech, různých státech, městech. Když mi z časopisu zavolali, čekal jsem, že to bude něco jako vždy, ale co jsem uslyšel, mě překvapilo. Chtěli po mně, abych prozkoumal jedno malé staré městečko na západě Čech. Nechápal jsem proč. Ale bylo mi vysvětleno, že o městě koluje spousta povídaček a že by to byl skvělý článek.

Práce je práce a tak jsem se sbalil a vyrazil k městu, o kterém kolovalo spousta historek. Vyprávěly o hrůzných a nenormálních věcech, ničemu z toho jsem nevěřil.

Cesta nebyla dlouhá, zanedlouho jsem byl ve vesnici, odkud to do města bylo už co by kamenem dohodil. Působila podivně. Byla skoro prázdná, když už se někdo objevil, hned zmizel.

Pomalou jsem se blížil k městu. Kolem cesty byl hustý, tmavý a tichý les. Nikde ani pípnutí ptáčka. Konečně jsem dorazil k ceduli s nápisem Stará Lhota.

Dobře, tak tedy dobrodružství asi začíná. Uviděl jsem parkoviště se spoustou aut. No vida, tak město nebude tak opuštěné, jak tvrdili. Když jsem přijel blíž viděl jsem, že všechna auta vypadají už hodně opuštěně. Karosérie byly rezavé, značky tak špinavé, že nebylo k přečtení, odkud jsou a okna byla většinou vymlácená. Jedno auto mě zaujalo. Nevypadalo tak sešle a uvnitř jsem viděl sedět postavu. Zaparkoval jsem a šel se tam podívat. Zaklepal jsem na okno a čekal. Vtom jsem v lese něco zažusťlo a já se otočil. Nikoho jsem nespapřil. Začal jsem mít mrazivý pocit,

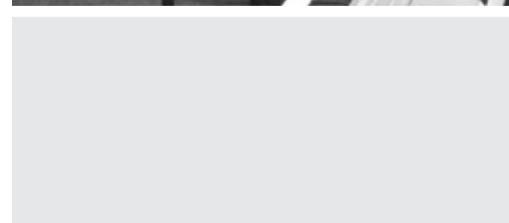
ale setřásl jsem ho mávnutím ruky a podíval se zpět na postavu v autě. K mému zděšení tam již nebyla. Prohlížel jsem auto všude, přece jen tak nemohl někdo zmizet? Byl jsem v šoku.

Pokračoval jsem v cestě a snažil se chůzí pryč od parkoviště setřást nepříjemný pocit. Procházel jsem prázdnými ulicemi. Zpočátku jsem nikde nikoho neviděl, ale pak se začali objevovat lidé. Tedy nejdříve jsem si alespoň myslel, že jsou to lidé. Procházel jsem dál město. Kolem staré a špinavé fontány, přes most s hlubokým potokem pod ním, kolem dětských hřišť plných malých dětí. Vždyť je to nakonec normální město, říkal jsem si, pomluvy o něm budou falešné.

Došel jsem k parku a sedl si na lavičku, abych si trochu odpočinul. Stmívalo se. Když jsem nabral dech, vydal jsem se zpět k parkovišti. Nasedl jsem do auta a vyjel. Kupodivu jsem ale nemohl najít cestu, kterou jsem sem přijel. Pamatoval jsem si ji dobře, ale prostě tam nebyla! Všude kolem byla pouze tma, světla auta ke všemu přestala svítit, byl tu jen hluboký les a černočerná tma. Někoho zkusím najít a zeptat se, říkal jsem si. Zastavil jsem u starší paní, vystoupil jsem a ptal se na cestu. Podívala se na mě a hrůza byla jediná věc, kterou jsem vnímal. Neměla tvář, pouze prázdné oční důlky. Přesto jsem cítil, jako by mi pohledem propíchovala duši. Utekl jsem zpět do svého auta a snažil se zběsile najít cestu ven. Po čase jsem pochopil, že ji nenajdu. Zřejmě se stanu jedním z postav bloudících po ulicích a náměstích tohoto prapodivného města.

Petr Bilanin při soutěžním vystoupení v krajském kole soutěže

Martin Coubal dostává diplom v krajském kole soutěže

Soutěže ZUŠ

Naše škola se pravidelně zúčastňuje soutěží ZUŠ, které vyhláší Ministerstvo školství a tělovýchovy České republiky, a tradičně si v nich počíná velmi úspěšně. Největší je tomu zatím i v tomto roce. Letos jsme našimi žáky obsadili soutěže ve hře na elektronické klávesové nástroje, v komorní hře s převahou dechových a smyčcových nástrojů a v nové soutěži s názvem Přehlídka ve sborovém zpěvu, která se konala na krajské úrovni. Ještě dříve, než si přečtete výsledky a úspěchy žáků naší školy, bych chtěl říci, že ZŠ a ZUŠ

Karlovy Vary organizačně zajišťovala dvě soutěže: okresní kolo komorní hry s převahou dechových nástrojů a krajskou přehlídku sborů. Organizovat soutěže v plném provozu školy a v těsné blízkosti celostátního kola Skřivánka (což je soutěž náročná sama o sobě), je velká práce a vyžaduje si mnoho hodin příprav. A tak bych rád poděkoval všem, kteří se na organizaci soutěží podíleli: Petru Čamkovi, Dušaně Čamkové, Leoši Kociánovi, Bohumile Trachtové, Miroslavě Lendělové, Karolině Kučerové, Janě Přibilové a Janu Tumpachovi.

Okresní kolo ve hře na elektronické klávesové nástroje:

Žák	Umístění	Učitel
Petr Bilanin	1. místo s postupem	Jan Tumpach
Martin Coubal	1. místo s postupem	
Klára Markofová	1. místo s postupem	
Antonín Dubec	1. místo s postupem	
Karel Špecián	1. místo s postupem	David Beznoska

Krajské kolo ve hře na elektronické klávesové nástroje:

Žák	Umístění	Učitel
Petr Bilanin	1. místo s postupem	Jan Tumpach
Martin Coubal	1. místo s postupem	
Klára Markofová	1. místo (náhradnice)	
Antonín Dubec	3. místo	
Karel Špecián	2. místo	David Beznoska

Okresní kolo v komorních souborech s převahou dechových nástrojů:

Komorní soubor	Umístění	Učitel
Klarinetové trio: Davidková Michaela – klarinet, Lihlová Klára – klarinet, Vokáčová Ela – klarinet	2. místo	Bohumila Trachtová
Vita di due flauti: Čamková Alžběta – sopr. flétna, Pilzová Viktorie – sopr. flétna	1. místo s postupem	Petr Čamek
Flétnový tandem: Rothbauer Matěj – alt., tenor. flétna, Pitrová Magdaléna – alt., bas. flétna	1. místo s postupem	Petr Čamek
Quartetto pieno di vita: Pilzová Viktorie – zob. flétna, Petr Štěpán – zob. flétna, Čamková Alžběta – violoncello, Budka Karel – cembalo	1. místo s postupem	Petr Čamek
Sound the Trumpet Trio: Petr Lukáš – trubka, Meier Martin – trubka, Dominik Roneš - klavír	1. místo s postupem	Karel Roneš
Šimí Band: Osvaldová Barbora – klarinet, Svobodová Simona – klarinet, Roneš Dominik – klavír	1. místo s postupem	Leoš Kocián
Klarinetové trio: Leitner Zdeněk – klarinet, Janková Simona – klarinet, Hrbek Šimon - violoncello	1. místo s postupem	Leoš Kocián
"Bois": Svoboda Matěj – hoboj, Milev Ivan – hoboj, Takieddin Danny – violoncello, Tůmová Adéla - cembalo	1. místo s postupem	Martin Petr

Krajské kolo v komorních souborech s převahou dechových nástrojů:

Komorní soubor	Umístění	Učitel
Vita di due flauti: Čamková Alžběta – sopr. flétna, Pilzová Viktorie – sopr. flétna	1. místo	Petr Čamek
Flétnový tandem: Rothbauer Matěj – alt., tenor. flétna, Pitrová Magdaléna – alt., bas. flétna	1. místo s postupem, absolutní vítěz, ocenění za interpretaci soudobé hudby	Petr Čamek
Quartetto pieno di vita: Pilzová Viktorie – zob. flétna, Petr Štěpán – zob. flétna, Čamková Alžběta – violoncello, Budka Karel – cembalo	1. místo (náhradník na postup), ocenění pro Alžbětu Čamkovou za komorní interpretaci	Petr Čamek
Sound the Trumpet Trio: Petr Lukáš – trubka, Meier Martin – trubka, Dominik Roneš - klavír	2. místo	Karel Roneš
Šimí Band: Osvaldová Barbora – klarinet, Svobodová Simona – klarinet, Roneš Dominik – klavír	1. místo	Leoš Kocián
Klarinetové trio: Leitner Zdeněk – klarinet, Janková Simona – klarinet, Hrbek Šimon - violoncello	1. místo	Leoš Kocián
"Bois": Svoboda Matěj – hoboj, Milev Ivan – hoboj, Takieddin Danny – violoncello, Tůmová Adéla - cembalo	1. místo s postupem, absolutní vítěz	Martin Petr

Okresní kolo v komorních souborech s převahou smyčcových nástrojů:

Komorní soubor	Umístění	Učitel
Chicken trio violoncellové trio: Viktorie Kubálková, Danny Takieddin, Magdaléna Pitrová	1. místo s postupem	Petr Pitra
Primavera lirica - barokní soubor: Anežka Beránková - zobc. flétna, Tereza Paďourková - housle, Kristián Šťastný - violoncello, Hana Vějlupková - klavír	1. místo s postupem	Miljo Milev
Gaudeamus quartet - barokní soubor: Ivan Milev - housle, Matěj Milev - viola, Danny Takieddin - violoncello, Adéla Dietlová - klavír	1. místo s postupem	Miljo Milev

Krajská přehlídka sborového zpěvu

Sbor	Umístění	Učitel
Rolnička	Zlaté pásmo, zvláštní ocenění za pregnantní výslovnost	Miroslava Lendělová a Karolína Kučerová
Zvoneček	Zlaté pásmo s postupem, zvláštní ocenění za hlasovou kulturu	
Zvonek	Zlaté pásmo, zvláštní ocenění za provedení písně White Rainbow	

Díky patří samozřejmě všem žákům, kteří reprezentují naši školu, a učitelům, nejen těm, kteří měli soubory a sbory „na starost“, ale i učitelům jednotlivých žáků za jejich přínos do komorní interpretace, kte-

rá je pro vývoj mladých hudebníků možná ta nejdůležitější. Všem žákům v ústředních kolech soutěží držíme palce.

Karel Šimandl

KARLOVARSKÉ MĚSTSKÉ DIVADLO, o.p.s.

Divadelní nám. 21, 360 01 Karlovy Vary, tel.: 351 170 011, fax: 351 170 018
e-mail: reditel@karlovarskedivadlo.cz, http://www.karlovarskedivadlo.cz

30. dubna, sobota, 16.00

TANEC, TANEC 2016

ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary

Za finanční podpory Města Karlovy Vary a finančního příspěvní Ministerstva kultury ČR srdečně

zve všechny příznivce tanečního umění na IX. ROČNÍK KRAJSKÉ POSTUPOVÉ PŘEHLEDKY SCÉNICKEHO TANCE MLÁDEŽE A DOSPĚLÝCH. Neprofesionální taneční soubory scénického tance z Karlovarského a Plzeňského kraje představí divákům choreografie ucházející se o postup do celostátního kola. Jako host přehlídky se v letošním roce

představí soubor NoTa Plzeň a Velký soubor ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary. Choreografie 100 + ŽENA a OKAMŽIK PROMĚN vznikly pod vedením tanečního souboru NANOHACH Praha (Michal Záhora, Lea Švejdová a Marta Trpišovská) v rámci představení DIALOGY.

Cena vstupenky: 80 Kč

Život v naší ŠD

V naší ŠD se nenudíme, již od září jsme měli plné ruce práce s přípravou divadelního představení, které hrajeme tradičně na Mikuláše. Vyráběli jsme kulisy, kostýmy, navcivili tanec, naučili se písně a pochopitelně texty pohádky SAXANA. I když účinkujícími byli teprve prvňáci, pohádku zvládli, pobavili kamarády, ale hlavně je práce bavila.

Od ledna jsme začali připravovat karneval ŠD. Ten letošní měl téma MRAZÍK. Je jasné, že bez čarodějnice a Ivánka se to neobešlo. Proto jsme secvičili scénku s tanečkem. Namalovali kulisy, připravili soutěže, hudbu a pozvali děti 1. a 2. třídy do auly naší školy. Masky se sešly nápadité, děti si zasoutěžily, předvedly se na mód-

ni přehlídce, zatančily si a zaspívaly. Užili jsme si veselé odpoledne.

Sotva jsme se vrátili do školy po jarních prázdninách, dali jsme se do další práce. Tentokrát nás čekal závod PO STOPÁCH VELIKONOČNÍHO ZAJÍCE. Všechno jsme připravili na 18. března. Vyzdobená zahrada ŠD přivítala všechny sportovce 1. - 4. třídy ŠD. Na začátek závodu přichystaly děti krátký program. Ke sportovnímu klání patří roztleskávačky. I my jsme je měli. Děvčata předvedla krátkou sestavu s pompou a chlapečci k tomu přednesli velikonoční hodovačku. Velikonoční atmosféra byla zde! Závod začal podle vypracovaného harmonogramu. Děti se postupně vystřídaly v jednotlivých činnostech.

1. Běžkový závod čtyřčlenných družstev. Na šesti vyznačených stanovistích plnily sportovní, ale i vědomostní úkoly.

2. Soutěž v kuličkách – vyhlašoval se „Kuličkový král“.

3. Turnaj ve vybíjené – na desku cti se zapisovali nejlepší hráči.

4. Velikonoční dílna – vyráběli se velikonoční zajíci, slepičky a zdobila velikonoční vajíčka.

Vše jsme zvládli za jedno slunečné páteční odpoledne. Bylo to moc fajn. Poděkovat a pochválit musíme také naše starší žáky 6. a 7. tříd ZŠ, kteří nám přišli s organizací závodu pomoci.

Helena Bínová,
vychovatelka ŠD

PO STOPÁCH VELIKONOČNÍHO ZAJÍCE

KARNEVAL školní družiny

Tanečnice z Velkého souboru ZŠ a ZUŠ míří do Belgie

Belgie, země zaslíbená modernímu tanci, rodiště contemporary (současné) taneční techniky, přivítá ve dnech 16. 09. - 19. 09. 2016 dívky z Velkého souboru ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary.

V těchto dnech se v Ostende (přístavní městečko) koná čtyřdenní festival současného tance Dance Impact, na který byl nominován právě náš taneční soubor s choreografií

**Já musím začít pomalu,
abych mohla...**

Hudba: Bohuslav Martinů

Choreografie: Petra Blau a tanečnice

Tato nominace byla udělena na Celostátní přehlídce scénického tance mládeže a dospělých Tanec, Tanec 2016 v říjnu 2015 v Jablonci nad Nisou.

Danspunt – organizace zastřešující veškerý amatérský tanec v Belgii, již třetím rokem vysílá na přehlídku do Jablonce nad Nisou své vybrané

zástupce současného tance, totéž činí naše odborná porota navržená z NIP-OS ARTAMA Praha. Proto jsme velice rádi, že letos náš současný amatérský tanec budou reprezentovat dívky z Velkého souboru: Nikola Nevšimalová, Kateřina Nevšimalová, Andrea Malúšová, Klára Malúšová, Kristýna Košlerová a Ema Kučerová.

V letech předchozích to byla NoTa Plzeň pod vedením Lenky Jíšové a Taneční studio Magdaléna z Rychnova nad Nisou pod vedením Ludmily Rellichové.

Program celého festivalu v Ostende je opravdu pestrý a po tři dny naplněný workshopy, sympozii a tanečními představeními.

Těšíme se, že uvidíme něco nového, zajímavého a snad inspirativního. Také doufáme, že opravdu odletíme a... nic mimořádného na letištích nám cestu nezkaží.

Petra Blau a tanečnice

Já musím začít pomalu, abych mohla...

CELOSTÁTNÍ PŘEHLEDKA
SCÉNICKEHO TANCE
MLÁDEŽE A DOSPĚLÝCH

TANEC JABLONEC

29. celostátní přehlídka scénického tance mládeže a dospělých
29. října – 1. listopadu, Městské divadlo o. p. s., Eurocentrum s. r. o. a Městské lázně Jablonec nad Nisou

Odborná porota 29. celostátní přehlídky, která pracovala ve složení: Elvíra Němečková (tanec), Natascha Pire - BE (tanec), Kateřina Dytřová (výtvarno), Aleš Bergman (divadlo), Karel Šimandl (hudba), Martin Vraný (tanec), Michal Záhora (tanec) **nominovala**

Choreografii *Já musím začít pomalu, abych mohla...*

Skupiny *Velký soubor ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary*

Choreograf/ky *Petra Blau*

na festival *Dance Impact Belgie*

Z oněření a za finančního přispění Ministerstva kultury a za finančního přispění Libereckého kraje, pod záštitou ministra kultury Denisa Čermáka a Státního národního divadla Jablonec nad Nisou pořádal NIP-OS ARTAMA Praha a Taneční a pohybové studio Magdaléna Rychnov nad Nisou, s. r. o., spolupřítelství Městské divadlo, o. p. s. Jablonec nad Nisou, Eurocentrum, s. r. o. Jablonec nad Nisou a Museum síla a budojerie Jablonec nad Nisou.

Základní škola a základní umělecká škola Karlovy Vary, Šmeralova 336/15, příspěvková organizace, 360 05 Karlovy Vary.
Jazyková úprava: Mgr. Pavlína Harcubová, grafický návrh: Mgr. Jitka Barochová, sazba a grafická úprava: Jan Tumpach, DiS.
Vytiskla tiskárna Median s.r.o.

Letní hudební tábor

Je to skoro rok, co jsme se rozhodli, že zorganizujeme hudební tábor. Nápad vzešel vlastně od maminek dvou žákyní, které chodí na sólový zpěv ke Karolíně Kučerové. Přišly za námi po závěrečném koncertu sborů a ptaly se, zda nás nenapadlo uskutečnit o prázdninách příměstský tábor. A my si řekly, že když už, tak ale tábor se všim všudy. A to se také podařilo. Já, paní učitelka Karolínka a 19 dětí odjelo vláčkem do Horní Blatné a zde jsme společně strávili překrásné čtyři dny. Byly naplněny zpěvem, hudbou

a legrací. Nechyběla také ranní rozvíčka, noční stezka odvahy a poslední tečkou byl koncert na místním náměstí.

Tábor měl velký úspěch, a tak si ho i o letošních prázdninách rádi zopakujeme. Bude se konat opět první týden v srpnu a přihlásit se může maximálně 20 dětí. Pokud tedy máte zájem, neváhejte nás co nejdříve kontaktovat. Budeme se na všechny moc těšit.

Mirka Lendělová

Letní hudební tábor

ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary
za finanční podpory Města Karlovy Vary
a finančního příspěví Ministerstva kultury
pořádá

KRAJSKOU POSTUPOVOU PŘEHLÍDKU SCENICKEHO TANCE

MLÁDEŽE A DOSPĚLÝCH

30. dubna 2016 v 16.00 hodin
Karlovarské městské divadlo

Host přehlídky NANOHACH PRAHA
DIALOGY
Choreografie Lea Švejdová, Marta Trpišová a Michal Záhora

Vstupné: 80,- Kč

Předprodej:
Karlovarské městské divadlo
Infocentrum Karlovy Vary
Krajská knihovna Karlovy Vary
kino Čas, CK Čedok
Předprodej jízdenek MHD

KarlovyVARY®

30. 4. 2016 / 16.00 / KARLOVARSKÉ MĚSTSKÉ DIVADLO, KARLOVY VARY

PŘEDSTAVENÍ SE KONÁ V RÁMCI PŘEHLÍDKY TANEČNÍ TANEC... 2016

vstupenky: 80 Kč (v místě konání) info: www.karlovarske-divadlo.cz, www.nanohach.cz

lůžka, dramaturgie: NANOHACH choreografie: LEA ŠVEJDOVÁ, MARTA TRPIŠOVSKÁ, MICHAL ZÁHORA
taneční: VELKÝ SOUTOK ZŠ ZLUŽ EMERALDA, KARLOVY VARY A SOUTOK NOTA, PLZEŇ hudba: FRANTIŠEK NEJEDLÍ, TOMÁŠ PROCHÁZKA
pedagogická spolupráce: PETRA BLAŽEKOVÁ, LINDA JELÍČKOVÁ, kurátor projektu a představitel: MONZA MALK, NANOHACH s.r.o.

Nejlepší učebnicí přírodovědy je příroda sama aneb žáci 3.B poznávají přírodu ze stezky v korunách stromů

